

POEZIJA

Ciril Bergles

Nekoliko vetrovni dnevi

Včasih je na svetu hudo vroče in zadušno

Včasih je na svetu hudo vroče in zadušno.

Vklopim klimatizacijo in preživim.

Včasih stiskam glavo z obema rokama.

Včasih v njej brbota neka velika misel,
neka odločitev, neka grožnja...

Nakopičena para pritiska na vse strani.

Stopiti moram pod tuš in opraviti
hidroterapijo (tako se menda temu reče).

Enkrat drugič izgubi svet svoje barve.

Vse je sivo: nekdo mi tlakuje steze, poti
in ceste.

A to še ni najbolj usodno.

Včasih mislim, da bi moral iti umirat
na neki drug konec sveta.

In grem in napravim dva koraka naprej
in en korak nazaj.

Nisem srečen, a vseeno se mi zdi,
da bi mogel tudi na tak način preprečiti
katastrofo.

Ko sije sonce, se cestni tlak guba,
ker se je pregrel, a to še ne pomeni,

da je na vsem svetu vroče.

Pod tlakom je gramoz in tam je lahko
neznosno hladno.

Moje sobote so večinoma take

Moje sobote so večinoma take:
 moji prijatelji gredo z dekleti v kino,
 moji prijatelji obišejejo svoje družine,
 moji prijatelji ljubkujejo svoje mehanične
 igrače in se družijo s televizorji.
 Moji sosedge nekaj praznujejo; slišim jih,
 kako so glasni, kako se smejejo.
 Vsak gre nekam, na neki kraj, ki ga jaz
 ne poznam.
 Počenja nekaj, kar jaz preziram.
 Nihče ne potrka na moja vrata,
 da bi nekaj praznovala.
 Nobenega angela ni, da bi mi pomagal
 poravnati rjuhe na postelji.
 Moje sobote se končajo z majhnimi spomini,
 s katerimi ne vem kaj početi.
 Z zvestobo, s katero ne vem kaj početi.
 Le kdo bo prišel zapravljat svoje
 kratko življenje z menoj!
 Kajti moje sobote so večinoma take.
 Le kaj počenjaš ob sobotah ti, moj Bog?

Danes sem poslušal ritem ptic

Danes sem poslušal ritem ptic,
 let, ovit v metaforo sivih in črnih barv.
 Poslušal sem pesem sveta, brez zemljepisne
 širine.
 Kako je odzvanjala v natančnih kadencah.
 V neki restavraciji sem se pogovarjal
 o kvaliteti jezika, sedeč pod portretom starega
 kozolca s premišljeno geometrijo.
 Spomnil sem se pesmi, ki jo je pela moja mati,
 ko je delala šopek iz ivanjščic.
 Vsaki besedi je dala pravi pomen in
 nežen zven.
 Pomislil sem na slovnico, ki je moja mati
 ni poznala.
 Na tiste šolske nareke in na lep opis.
 Ko sem šel na cesto, me je presenetil neki
 bel avtomobil: voznik je zamenjal prestavo
 in motor je tekel bolj skladno in tiše.
 Drevesa v parku so se sklanjala v svoje
 sence z ljubkostjo balerin.
 In sem pomislil, kako je včasih treba
 nekatere stvari brezpogojno spoštovati.

Kaj ljubim, ko ljubim

Kaj ljubim, ko ljubim, ko sem nagnjen
k darovanju, moj Bog: to strašno luč
življenja ali to luč smrti?

Kaj iščem, kaj je to, kar najdem, je to
ljubezen?

Je ženska, s svojimi vrtnicami, z breznom
in vulkani, sonce, ki razvema mojo kri,
je stoječa voda, ki me vse bolj zapira
vase, ko vstopim vanjo, do konca njenih
korenin?

Ali je to samo velika igra, moj Bog,
in ni ženska, je nekaj, kar se ne da
imenovati, je samo neko telo, morda tvoje,
razdeljeno med zvezde, med bežne drobce
vidne neskončnosti?

Umiram v tem iskanju, v tem kroženju
po ulicah.

Ne morem ljubiti vseh tristo hkrati,
ker sem zavezan eni sami, njej,
ki si mi jo dal v Raju.

Nekoliko vetrovni dnevi

Nori veter piha po ulicah, nad strehami.
 Z jokom golobice, umirajoče v globini
 kitare.
 Obme se zaganja nori veter.
 Da ne ločim več čaplje od sokola.
 Čarovnica me prisili, da zakurim ogenj
 v dimniku, sredi poletnega dne.
 Vso noč piha severni veter.
 S tesnobo osamljenega volka.
 Vse jutro piha vzhodni veter.
 Z glasom potopljenega zvona.
 Spominjam se lepih dni, ki se zdaj budni
 sprehajajo po tujih krajih.
 Nihče mi ne more pomagati: ne more mi
 pokazati, kako se razcveta češnja,
 ne more mi razkriti kompasa sončnice.
 Deklica, ki sem jo držal za roko v nekem
 blaženem mraku, je umrla v najlepšem
 majskem jutru.
 Veter me odnaša na otok osamljenih,
 kamor ne bo nikoli priplula moja bela
 krsta.
 Nori veter sili moje možgane, da se polnijo
 s praznino, v kateri se bo pretakala
 moja žalost in bo krožila vrtoglavica,
 ki me bo prisilila sanjati o vlaklu,
 v katerem bom jaz edini potnik.
 Odhajal bom proti kraju, kjer nož in škarje
 delajo ves dan v mojem srcu.

Mrtvi pesnik

Juretu Deteli

Kaj vse se lahko zgodi
zaradi bolečine mravelj,
zaradi upora kamnov,
zaradi srnjakov, ki se vračajo
v izgubljen spomin, z domotožjem,
ki se mu ne morejo odreči.

Bil je človek in vse ga je bolelo.

Bilo bi nesmiselno, da bi preslišal
klic tišine, ki je hotela otreti pot
s čela njegove muke.

Slišal je smrtne krike pod vsakim
našim nepremišljenim korakom.
S hudo tesnobo je odkrival sledi
smrtnega boja, vtisnjenih v prah,
v kamen.

Bilo bi nesmiselno, da bi preslišal
klic bitij, ki so se hotela
združiti z njim.